

hører under deres Omraade, er afgjort, at en Mand har været uberettiget til at faae den og den Bevilling til at udøve den og den Næring, saa bør Lovgivningsmagten ikke paa en Maade stille sig op som en Spiesret og gjøre det om igjen og tillægge Manden den Berettigelse, som Domstolene have fratjendt ham. Det Uheldige ved saaledes at lade et enkelt Tilfælde virke til at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse, har nu isørigt ogsaa viist sig i denne Sag derved, at de ærede Medlemmer ere gaaede langt, langt udover, hvad der syntes at maatte være fornødent for at raade Bod paa den Ulempe, som de særlig have havt for Die. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (S. Steffensen) har allerede gjort opmærksom paa, at den Rante, som det maatte antages, at de ærede Forslagsstillere have havt, har fundet et faare lidet heldigt Udtryk i Lovforslaget. Det forekommer mig at være ganske klart, at det, som Lovforslaget egentlig gaar ud paa, vil der aldeles ikke kunne være Tale om, at Lovgivningsmagten skulde kunne give sit Minde til. Lovforslaget gaar jo nemlig ud paa, at, om det end oplyses, at de lovbefalede Betingelser for Meddelelse af Borgerstab osv. ikke have været tilstede, dengang en Mand fik et saadant Borgerstab eller Næringsbevis forinden Loven af 23de Mai 1873, skal han dog ikke destomindre beholde dette Borgerstab eller Næringsbevis. Det Tilfælde, som de ærede Forslagsstillere have havt for Die nemlig, at det efter lang Tids Forløb er blevet opløst, at en Person, som havde faaet Lov til at drive Detailhandel, ikke boede i den fulde Afstand fra den vedkommende Kjøbstad, og at det derfor var faare haardt, at han nu efter saa lang Tids Forløb skulde miste den ham af Øvrigheden under en urigtig Forudsætning indrømmede Ret, kan umulig føre dertil, at man skulde gaae i Almindelighed slaa en Streg over de lovbefalede Betingelser for at faae Borgerstab eller Næringsbevis. Det Tilfælde kunde ikke føre til Andet, end at man gjorde en Forandring i Lovgivningen, hvis det ansaas for rigtigt, hvad Spørgsmaalet om Afstanden angaar, men kan umulig føre til, at man skulde slaa en Streg over alle andre Betingelser i Loven af 1857. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds har jo meget rigtigt gjort opmærksom paa, at, naar der tales om de lovbefalede Betingelser for at faae Borgerstab eller Næringsbevis, maa man fortrinnsvis tænke paa de personlige Betingelser, Alder, hæderlig Vandel osv. Det kan jo dog ikke være de ærede Forslagsstilleres Mening, at, fordi en Mand er bleven saa uheldig stillet, at han er udsat for at maatte flytte bort fra det Sted, hvor han i 13 Aar har drevet Detailhandel, saa derfor ogsaa Personer, om hvem det kunde oplyses, at de havde været straffede, at de være uheldige og uærdige, skulde beholde det Borgerstab, de havde tilhænet sig ved at fortie saadanne Mangler for Øvrig-

heden, forsaavidt det senere maatte kunne oplyses, at saadanne Mangler ere tilstede. Det kan umuligt være de ærede Medlemmers Mening. De ærede Medlemmer begrunde deres Forslag, forsaavidt de have indsat denne Tidsgrændse fra Loven af 23de Mai 1873, derved, at de sige: For denne Lov er traadt i Kraft, kunde Indenrigsministeren gjøre Undtagelser fra de almindelige Bestemmelser i visse Tilfælde. Derfor tog man det ikke saa nøie i den Tid; derfor kunde det let arrivere, at En eller Anden fik en Bevilling eller en Næringstilladelse, uagtet alle Betingelser ikke vare fuldstændig opfyldte. Efter at Loven af 23de Mai 1873 er traadt i Kraft, har Indenrigsministeriet ikke havt en saadan Bemyndigelse. Derfor maa det forudsættes, at ikke blot Øvrighedene have været mere opmærksomme paa alle Lovens Forfristers Opfyldelse, men at ogsaa de Private selv have været det. Derfor er det mindre undskyldeligt, naar der maatte være begaaet Feil efter den Tid, og derfor er der altsaa ikke saa stor Opfordring for Lovgivningsmagten til nu at komme Personer tilhjælp, som først have faaet deres Næringstilladelse efter dette Tidspunkt. Men naar man nu altsaa søger en væsentlig Grund til at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse i den Omstændighed, at Indenrigsministeriets Bevillingsmyndighed er bleven indskrænket ved Loven af 1873, saa maatte man jo dog ikke kunne komme videre i sin Forandring, end det medførtes af den Forandring, der er sket i Indenrigsministeriets Bevillingsmyndighed. Naar man nu vil se, hvori denne Forandring bestaar, saa er det jo let af § 12 i den nye Lov af 1873 at finde ud, at Ministeriets Bemyndigelse kun er ophævet, forsaavidt angaar Bestemmelserne i §§ 28, 54 og tildeels 55 i Næringsloven af 1857. Forsaavidt Indenrigsministeren efter Loven af 1857, § 98, imidlertid havde Ret til at gjøre Undtagelser fra Bestemmelserne i denne Lovs §§ 2, 24, 63 og 64, saa beholder han altsaa den samme Myndighed, som han havde tidligere, og der kan ikke heller efter de ærede Forslagsstilleres egen Begrundelse siges at være den mindste Anledning til paa dette Omraade at gjøre den Forandring, som de ærede Forslagsstillere foreslaa i deres § 1. Men selv om man nu vilde indskrænke Forslaget til at gaa ud paa, at, hvor det maatte oplyses, at Nogen ved en Feiltagelse fra Øvrighedens Side havde faaet Tilladelse til at drive Detailhandel indenfor den i Loven af 1857 foreskrevne Grændse, og om man vil, før Loven af 1873 traadte i Kraft, der skulde Vedkommende være berettiget til vedblivende at drive Handelen paa dette Sted, saa vil allerede det ses at være en ganske betydelig Indskrænkning af Lovens Omraade, og saa vilde man dog der gaa videre, end de Grunde, hvorpaa de ærede Forslagsstillere støtte sig, kunne hjemle; thi, naar man paabaeraaber sig den Undskyldning, der kunde være tilstede for de Paagjældende i den